

סימן א

מחיצת עורת נשים בבית הכנסת האם צריכה דין הבדלת רשות

כעיקר עיין בשוו"ת מוהר"ט שיק חלק אורח חיים סימן ע"ז, וכאללה הביאו רק לשון המשנה תורה עין בעורך השלחן העתיד הולכות בית המקדש סימן י"א וכן בהלכה ברורה על סוכחה להגראי קווק ז"ל הביא רק לשון היד. ואם נאמר שלפיג' המשנה תורה על פרה"מ פשוט שההלהכת כמשנה תורה, ובשו"ת צץ אליעזר חלק ז' סימן ח' כתוב שאינם חולקים, ובשו"ת אגורי משה אורח חיים חלק א' סימן ל"ט הספק בדבר.

ונ"ל שחולקים, שיטת פרה"מ בסוכחה מבוססת על ציור הרמב"ם בפרה"מ במדות פרק ב' וכמו שכותב שם בסוכחה וכשאציר העורה בכללה במקומה יתבאר לך עורת נשים וולתה מן המיקומות ע"ל עיי"ש. ובמדות כתוב, ונענין חלקה שהיתה פרוצה ואין כותל מكيف לה וכבר נתבאר בסוף סוכחה שבאה היהת הכנסתה לשמהה בימי ההtag ומיירה שם יתעורר האנשים בין הנשים הקיפו אותה בשקופים אוטומים ועשו בהם כמיין מעלות כדי שיביטו מהן הנשים בשעת כניסה ישראלי לשמהה בית השואבה שם כמו שבאר בסוף סוכחה עכ"ל. הרי בפרה"מ בסוכחה תלה במדות ובפרה"מ במדות תלה בסוכחה ושניהם אחד.

ואמת לפי הצורך במדות לא יכולו האנשים להסתכל בנשים כפירושו בסוכחה, שהוא שכותב בלשון שקופים אוטומים שהוא לקוח מליכים-א' פרק ו' ויעש בבית חולוני שקופים אוטומים עכ"ל הכתוב, ובמסכת מנחות דף פ"ז עמוד ב' פרשו שקופים בחוץ ואוטומים מבפנים עכ"ל כדי שהאור יצא ולא יכנס עיי"ש ובנוסחאות בפרש"י. لكن העמידו הנשים מאחוריו השקופים אוטומים כדי שתוכלנה לראות ולא להראות דרכם, כמו שבבית המקדש היה האור יוצא ולא נכנס. וכן פרש שעשו בהם כמיין מעלות כדי שיביטו מהן הנשים בשעת כניסה ישראלי וכו' עכ"ל שעמדו והנשים על המעלות כדי שתראהנה דרך השקופים אוטומים מעל

ב"ה, ב"ג אדר-ב' תשל"ו
ליעדר לענייני דת במושב אחד

פעמים כשבקרתי אצלכם הערטתי על המחיצה בבית הכנסת שאינה מבדלת רשות כיוון שהוילון מרוחק ד' טפחים מהקרען וגם איןנו קשור למטה ואינו עומד ברוח מצויה. לפי הנראה לא קיבלתם דעתם ואמרתם לסתור על פרוש המשנה של הרמב"ם ז"ל לסוכחה פרק ה' שטעם התקנה בשמהת בית השואבה היה שלא יסתכלו האנשים בנשים, ופרשתםותו לא, והרי הוילון אצלכם מוגע הסתכלות. אני חמה עליהם היהת וראיתי ששאלת זו של מחיצה בבית הכנסת האם צריכה דין מבדלת רשות אינה נדונה כלל ועיקר בין הפסוקים. ואולם גם על זה אין להומו, שהרי כל עניין מחיצת עורת נשים לא נזכר בדברי הראשונים ורק בדורות האחרונים ממש דנו בו להסביר על המהירותים את המחיצה בפרט וdots יהודית בכלל. ואם כן אנחנו באים קמעא קמעא להעלות בכתב מה שלא היה צריך להיכתב כושיםנים כתיקונים.

אמרתי שיש בינוים אלה שלמדו בישיבה ויבינו העניינים וגם מובהך עליהם שתתקבלו את האמת, בפרט שאין בדבר הפסד וטווח כלל לחזק את המחיצה, וגם אני צריך לחושש למוטב שה יהיו שוגגין ואל יהיו מזידין, שאתם מקפידים במצבות כפי שידכם מגעת. ולכן אכחוב טעמי העניין.

הרמב"ם בפרש המשנה הנזכר כתב כנ"לอลם במשנה תורה לא הזכיר עניין שלא יסתכלו, אלא בהלכות לולב פרק ח' הלכה י"ב כתוב כדי שלא יתרבו אלו עם אלו, ובhalachot בית הבחירה פרק ה' הלכה ט' כתוב כדי שלא יהיו מעורבבין. ובאחרונים נראה שיש דעת, ככל מה תפטו לשון פרוש המשנה

אגרות משה להוציא הלשון ממשמעות הקריאה והגמרה ונראה שלא ראה את המאירי.

ומה שבאמת לפי שיטת הרמב"ם בפרא"מ העמידו הנשים מוסתרות כולן מהורי מהיצה, והקשה בשות' אגרות משה וכן בשות' שרידי אש חלק ב' סימן י"ד שהלא בכל מקום וממן אסור לאדם להסתכל אפילו באצבע קטנה של אשה לשם הנאה כמו שהביא הרמב"ם בהלכות אישורי ביאה פרק כ"א הלכה ב' ואם כן לא היו צריכים לתקן נגד זה בבית המקדש בלבד, ומקושיא זו הביאו סיוע לדעתם שגם בפרא"מ לא התכוון הרמב"ם אלא למחיצה יה' טפחים גובה. גם זה אינו קשה כלל לפער'ך, ראשית שלישית הרמב"ם בפרא"מ מותר להסתכל בפנויו כשאינה ערויה לו ליהנות ביפניה ואין בו איסור אלא על דרך האגירות עכ"ל בפרשו במסכת סנהדרין פרק ז' הבא על הוכור וכי עיי"ש, ואנן בפרא"מ קא עסקין ולא במשנה תורה שם כתוב אחרת. ושנית והיא העיקר, בגמרה במסכת סוכה דף נ"א עמוד ב' תל' התקון שעשו בשmachת בית השואבה בקלות ראש וכן בתוספתא פרק ד' שם, ולשיטת הרמב"ם בכל מקום קלות ראש היא עניין שחוק ומהתלות כמו שכותב בהלכות תפלת פרק י"א הלכה ו' עיי"ש ובחלות דעתות פרק ב' הלכה ז' כחכ לא היה אדם בעל שחוק ומהתלות וכו' כד אמרו חכמים שחוק וקלות ראש מרגילין את האדם לעורה עכ"ל. ולפי זה מובנים הרבה חילוקים בין הרמב"ם לבין פרש"י בכמה סוגיות בגמרה ואכ"מ. ובמסכת ברכות אמרו בדף לי' עמוד ב', אבי היה יתיב קמיה הרבה חזיה דהוה קא בדח טובא וכו' אמר ליה אנא תפילין מנהננא עכ"ל ובהגנות הרציה היהות זיל שם ציון לרמב"ם הלכות תפילין פרק ד' הלכה כ"ה שכותב שלל זמן שתפליין בראשו ועל זרועו הוא עניין וירא שמים ואני גמיש בשחוק ושיחה בטלה ואני מהרhar מחשבות רעות עכ"ל. ואם כן פשטוט, מה שהחששו בשmachת בית השואבה להסתכלות בנשים היה כיון ששתה שמחה היא היא שעת קלות ראש, ושמחה יתרה מביאה להרהורים רעים והסתכלות בנשים מה שאין כן במנינים אחרים. וمعنى חילוק זה כתוב בספר עיר הקודש והמקדש חלק ד' פרק י"ד אות ב' עיי"ש.

ועדיין היה בגין ידי קלות ראש תליה בהסתכלות הדrait וקריצת עינים ולא בראשית נשים בלבד, שכותב בגיןה היו אנשים מבפנים ונשים בחוץ והוא בגין ידי קלות ראש פ' שהיו אנשים ננסין ויוצאי על הנשים התקינו שהיו אנשים מבחוץ ונשים מבפנים

לראשי האנשים את החסידים הרוקדים באמצעות, ואפשר שהוא שדריך לכתחזק שיבתו מזמן בלשון נקבה ומוסב על המעלות, ועיין בפרא"מ בסוכה שם יום טוב הראשון של חג וכו' שכן דרך הרמב"ם להקפיד בלשון זכר ונקבה בפירוש המשניות, אף שיש חלק. ומה שכותב בלשון כמו מעלות עכ"ל נראה שבא להוציאו שלא היו כמתכונת שאר המעלות שבעזרת הנשים שהיו חצי אמה כל אחת כמו שכותב במדות, כי לא הקפידו במעלות אלה.

ובשות' אגרות משה סימן ל"ט הקשה שבפסקוק מזוכר חלונות שkopים אטומים ואילו בפרא"מ לא כתוב חלונות, ומכוון זה של קשר בין פרוש הגمراה במנחות לפירוש הרמב"ם, ויצא בפרש חדש להעמיד שיטתו שכולי' עלמא מודים במחיצה בת יה' טפחים עיי"ש. אבל אין כאן Kosha לע"ד שבודאי חלונות לא היו שם אבל עניין שkopים אטומים שיוכל האור לצאת ולא להכנס שפיר הוה בצדior פרא"מ. ומכוון כן להדיא במאירי במדות שכותב ותלה היהת בראשונה ר"ל פרוצה בלי כוחל מקיפה וכו' עכ"ל, הרי כצוצטרא והיא מחיצה עניין שכבה וכו' עכ"ל, פריש כשיטת הרמב"ם שלא היה כותל בתחליה, ופרש כצוצטרא שהיא מחיצה עניין שכבה וזה עניין שkopים אטומים שדריך השבכה יכול הנשים לראות ולא להראות. ומכאן לפרא"מ במדות שהיו הנשים מכוסות לגמרי מאחרוי המחיצה כתפיסת האתරונים בפרא"מ בסוכה כפשוטו*, ובודאי דוחק גדול לשות'

* (הגה"ה) וכן בפסק ר"י ר' לסתה היה הנשים מוסתרות לגמרי, שכותב חלקה היתה בראשונה עורת נשים ולא היה זיון יוצאי מזו הכלול ואחרי כן הקיפה גווטרא שהוציאו בה זיון בכוון העוזרה מבפנים סביב סביב או בכנז או על ידי חורין שעשו שם בכתלים ושמו שם קורות ועליהם נסרים שייעמדו עליהם הנשים ויראו השמחה מלמעלה, והאנשים יעדדו למטה ולא יוכל האנשים להביט בנשים, שהיו לה מחיצות סביב ועשויות כמו סרג'י חולות, שהנשים בפנים רואות מבחוץ ושבחו לא יוכל לראות מפנים עכ"ל. והוא לשיטת רשי' בחלקה היהת לראשונה ולא לשיטת פרא"מ.

ולדעתי פסקי ר"י' קלות ראש תליה בהסתכלות הדrait וקריצת עינים ולא בראשית נשים בלבד, שכותב בגיןה היו אנשים מבפנים ונשים בחוץ והוא בגין ידי קלות ראש פ' שהיו אנשים ננסין ויוצאי על הנשים התקינו שהיו אנשים מבחוץ ונשים מבפנים

כישוף ועולה מצד עורת הנשים שהיתה בשוה עין במדות פרק ב' וברמ"ם בהלכות בית הבחירה פרק ו', אבל על כל פנים תמיד הייתה ביניהם ירידת והבדלת רשות, עין בתו"ט במדות וברש"ש שם. ואם כן לא היה הרמ"ם צריך להשמי לנו שהיה הנשים ברשות אחרת מהאנשים, שתקון זה היה גם לפני התקון הגדול שעשו לבסוף, ורק כתוב טעם לשיטת הגזוטרא שיכלו בה למנוע הסתכלות אנשים בנים וזה היה בונוס להבדלה על ידי שני רשות שהיה מוקדם. מילא שאין מקום לפרש בפרה"מ שמניעת הסתכלות מועילה בלי שני רשות בצד, אלא כמו שהיו שניהם שם באמת לפי ציוו. ואם כן אתם על מה אתם סומכים.

איبرا כבר כתבתי שגם אם לא פליג הפרה"מ על המשנה תורה בעניין הבדלת רשות, בודאי פליג המשנה תורה על פרה"מ בעניין טעם התקון, שימוש המשנה תורה לא משתמש יותר ממחלוקת י"ט טפחים ושינוי רשות כמו שנראה מהלכות טמאת צרעת ואין זה עניין למניעת הסתכלות. והטעם שחזור בו הרמ"ם לע"ד, כי הנה לפרט שמתוך קשה מיניה וביה בפרה"מ גופה בפרש עניין גזוטרא. עין בפרש"י בסוכה שפרש שהיו מוציאים זיזים מן הכותלים ושמים עליהם לוחות, וכן בכל התלמידים גזוטרא עניינה זיזים וכותלים, וכן בכל מקום בפרה"מ של הרמ"ם עצמו פרש כן, שבמסכת שבת פרק י"א משנה ב' כתוב גזוטראות צוצריות והוא בגין מעיצים יוצא מן הכלול וכי"ל, ובמסכת ערוביין פרק ז' משנה ד' כתוב וכוצזרא גזוטרא אחד והיא תקרה בולטה מרשות היחיד על רשות הרבים וכי"ל, ובפרק ח' שם במשנה ח' כתוב גזוטרא כבר בארכנו צורתה והוא מקום מקורה יוצא מכוון רשות היחיד וכי"ל, ובמסכת בבא בתרא פרק ג' משנה י"א כתוב גזוטראות הם קורות גדולות שיוצאות מן הכלול שיכולים לקבל תקרה ומעזיבה עכ"ל. הרי שלפעמים פרש שגזוטרא היא הקורה הבולטה מהcotל ולפעמים כתוב שהיא כל הבניין של התקירה עם הזיזים, אבל על כל פנים בכל מקום בפרה"מ גזוטראות הן עניין זיזים וכותלים וכפרש"י.

ואם כן היאך כתוב בפרה"מ במדות פרוש אחר שאין בו לא זיזים ולא כותלים, שהרי לפרטו שם לא היה כותל כלל, שאין לומר שבתקון תחילת הבני

אבל בשוי"ת אגרות משה כתוב ממשום התוספות יו"ט שהסתכלות מביאה לידי קלות ראש, ובמה"כ לע"ד התפרק הוא הנכון לשיטת הרמ"ם בכל מקום קלות ראש ושםחה מביאות לידי הרהור והסתכלות כמו שכתבנו. ועוד עין בעניין קלות ראש בשוי"ת זkon אהרון חלק א' חלק יורה דעה סימן ס"א.

יוצא לנו שלפרה"מ בודאי היו הנשים נסתרות כולל מאחרוי שkopים אטומים שהם שכבה לפי פרוש המארוי בדברי הרמ"ם. ואולם במשנה תורה לא הזכיר עניין זה אלא חפש לשון שלא היו מערביין כלשון המשנה במסכת מדות ולא היו מערביין. ולשון זה הוא עניין שני רשות ומהיצת י' טפחים, שכן כתוב הרמ"ם בהלכות טומאת צרעת פרק י' הלכה י"ב נכנס לבית הכנסת עושים לו מהיצה גביה עשרה טפחים ורוחבה ארבע אמות על ארבע אמות ונכנס ראשון וויצא ראשון כדי שהיאמושבו לבדו ולא יעמוד. עם העם בערבוב ויטמא אותו עכ"ל. עין בפרשׁו במסכת גגעים פרק י"ג ששם נראה שאריכים לקרוֹא במשנה תורה לצדדים, שעושים לו מהיצה י' טפחים כדי שהיאמושבו לבדו ונכנס ראשון וויצא אחרון כדי שלא יעמוד עם העם בערבוב ויטמא אותו. אבל מוכח גם לפי זה שישיבה אחורי מהיצת י' טפחים נקראת שלא בערבוב, ומכאן לשון הרמ"ם בהלכות לולב והלכות בית הבחירה שלא היו מערביין שהוא עניין מהיצת י' והבדלת רשות. וא"כ מהיכי תיתני לבנות מהיצה בבית הכנסת שלא יהיה בה דין שני רשות כלשון הרמ"ם במשנה תורה.

וזהו נראה שלא פליג הפרה"מ על המשנה תורה בעניין זה כלל וגם בפרה"מ מודה שאריכים הבדלת רשות, שהרי לפי ציון הרמ"ם במדות אמרת היה שם שני רשות בין הנשים לבין האנשים על ידי השkopים אטומים. רק זה לא היה צורך הרמ"ם לפרש ולחת טעם, שהרי גם מקודם כשהיו נשים מבפנים ואנשים מבחוץ וכך אחר כך כשהיו נשים מבפנים ונשים מבחוץ תמיד היה שני רשות בינויהם שהיו אלה בחיל ואלה בעורת נשים כפרש"י בסוכה והוא פשוט, גם לשיטת הרמ"ם בפרה"מ שלא היה חומה לעורת נשים, עדין היו עורת נשים והחיל רשותות הלווקות בהבדל שש אמות וחצי גובה בפינות המזרחיות של עורת הנשים, וכן' שהבדל זה היה הולך ונפחת בצד עורת הנשים כיוון שהר הבית היה

הכוthal שכן עניין גווטרא בכל מקום, מה שאין כן באותה משנה במקומה במדות גרס צוצטרא, כמו גם בספרינו יש שני נוסחא בין המשנה במדות לנוסחתה במסכת סוכה דף נ"א. ובמשנה במדות פרש המאירי כגרסת המשנה אבל בפירושו לסוכה חור לפרש לפיה גרסת הגمرا, וכן יש לומר לדעת הרמב"ם בפירה"מ לעומת דעתו ביד.

על כל פנים אין זה משנה בעניין שלנו, שבין אם לא חולקים הפירה"מ והמשנה תורה בין אם לא חור בו וכל שכן אם חור בו מפירה"מ, בכל מקרה לשיטת הרמב"ם בעי שני רשות בין אנשים ונשים וכן שכטבנו. וכן בכל תפוזות ישראל בכל הדורות לא נמצאת עורת נשים שלא הייתה מבדלת ברשות מעורת הגברים, וברוב המקרים היו הדברים נפרדים לגברי או עלית, ולא עליה על דעת מישחו לאמר שני רשות הוא עניין טפל ומגניעת הסתכלות בלבד היא העתיק, וכמו שכטבנו שעורות נשים בביבה"ק הייתה בשינוי רשות מעורת ישראל ומהיל ומשם למדנו לעיקר עורת נשים בביבה"ג. ופושט שהחותפס כלשון הרמב"ם בפירה"מ תופס כן להחמיר ולא להקל, ואם כן אחוי אל נא תרע, אלא תקנו וילונכם והעמידו על הדיין בפרט שאין בדבר טורה והפסד כלל. ואין לתמוה מה עניין מחיצה מבדלת רשות למיחיצות בית הכנסת, שכבר מצינו שהושוו להדי' לכמה עניינים במסכת ערוביין דף צ"ב עמוד ב' ועיין בשוו"ת מהרי"ט חלק ב' סימן ד', ועוד שיש בעניין מניעת יהוד ואין להאריך.

נותר לנו לבאר מה שכטב במהרי"ל בהלכות שבת, שפסק באביה' שהגנו לחתיר בשבת בשעת הדרשה לפרש טליתות לחוץ בין אנשים ונשים לצניעותא עכ"ל וכן כתוב המרדכי במסכת שבת סימן שי"א עיי"ש, ומשמעו שמיiri בפרשיות טליתות ועלמא שלא עניין לשינוי רשות. אבל ממה שכטבו בשעת הדרשה מוכחה שאינם עוסקים במסכת שבת פלה שם כן Mai Ariya שעת הדרשה. ואי אפשר לפרש לדעתם שנשים לא באו לבית הכנסת אלא בשעת הדרשה, שהרי כתוב במהרי"ל וכן בהגות מימוניות בפרק ד' מהלכות פלה אותן ג' כתוב בשם רבאי'ה עצמו נשים נdotות נהגו סלטול ופרישה בעצמו לא לבוא לבית הכנסת וכו' עכ"ל ומוכחה שנשים שאינן נdotות היו באות, והיו להן בתיהם נסכת של נשים כמו

כוthal ועליו בנו גווטרא, שהרי כתוב חלקה הייתה בראשונה וכו' והקיפה בשלוופים אטומים וכו' עכ"ל ואין הלשון מורה בניתה כוtal כל וכן מפורש במאירי שהבאו. ואין לי דרך לתרצו אלא לדוחוק שא' שכטב במקומות אחרים שגוטראות וכצעריות הכל חד הוא ועניין כותלים וויזים כמו שהבאו, במשנה במדות גרס גרסה אחרת שאינה ממשע לו כן, וקצת ראה ממה שכטב המאירי בדעתו הקיפה צוצטרא והוא מהיצה עיין שכבה עכ"ל ונראה שכן גרס הרמב"ם ואינה לא לשון גווטרא ולא צוצטרא. אבל אם כן הדבר קשה מאד, ובערוך כתוב שגם לשון צוצטרא הוא עניין כוtal וויזים וכן הוא באור זרוע ועד ראשונים, ועיין בחילופי גרסאות במשניות הנ"ל.

לכן שפир היה מוכרת הרמב"ם לחזרו בו במשנה תורה ממה שכטב בפירה"מ, ומדובר כן לשונו בהלכות בית הבחירה שgres גווטרא שהוא לשון כוtal וויזים בכל מקום גם בפירה"מ כמו שכטבנו, ואילו בפירה"מ במדות לא נתרץ לנו אייה לשון גרס ואפשר שgres לשון המאירי. ונראה לי שחזר בו במשנה תורה גם ממה שפרש במדות חלקה הייתה בראשונה וכו' ולא כוtal מקיפה וכו' עכ"ל דהא בהא תלייא, וחזר לפרש גם עורת נשים הייתה מוקפת בתחילת חומה ועל החומה הוציאו זיזים וגוטרא כפרשי". וזהו שכטב בהלכות kali מקdash פרק ז' הלכה עירונית שלוש לפתיחה שער התחthon והוא שער לעורת הנשים כמו שהקשה בספר עורת כהנים ומובא בספר בית המדות פרק ב', וכן הוא בתוטטה פרה פרק ג' כוtal מעלות של עורת נשים וכו' עכ"ל עיי"ש ובהגר"א שgres כוtal של עורת נשים. ואם כן קושטא מבואר שלרמב"ם במשנה תורה עורת נשים הייתה מוקפת חומה, ובספר בית המדות נדחך הרבה בזה עיי"ש. וראייה מהמאירי במסכת סוכה שא' שבמדות פרץ כדורי הרמב"ם בפירה"מ וכן מכמו שכטבנו, אבל בטוכה פרש העניין בלשון כוtal וויזים. והרחק עוד לכת וכטב שפרשו בגמרה שהיה מוציאים וויזים מכוטליה ובונם עליהם גוטראות עכ"ל, ולא נמצא כן בגמרה שלנו. ואם לא נאמר שהיה למאירי נסח אחר בגמרה, ניל' כוונתו שכיוון שבגמרה בטוכה גרס חלקה הייתה בראשונה והקיפה גווטרא וכו' עכ"ל בלשון גווטרא, הוא כאילו נתפרש שהוציאו זיזים מן

בשבת כדאמרין בפרק כל גנות דף צ"ב לשםoyal
דעכיד לצניעותא בעלמא הוא דעתך עכ"ל המרדכי,
והלא במקה דשםoyal לא בא להתיר שום איסור
אלא רשות גמורה עשה מחיצה, ואם בלי פרישת
הטלית היה אסור לאנשים ונשים לשימוש הדירה מה
ראיה יש שם, ועוד שאינו נופל עליו לשון צניעותא
בעלמא ועיין בדברי הרמב"ם בפרה"מ למסכת סנהדרין
פרק ז' שכחובו לעמלה. אלא בודאי לא דברו לעניין
מחיצת עורת נשים, ואדרבה אסור לעשותה בשבת
שהיא באה להתיר חפלה. וצריך להיות בה דין מחיצה
मבדלת רשות ולא מחיצה שהגדים בוקעים תחתיה
או שאינה עומדת ברוח מצויה.

יהודיה הרציל הנקי

רב אורי

שכתב בשווית מהרי"ל סימן נ"ג ובמנוגים בהלכות
ראש השנה ובחולות יומ כפור. ואם כן פרישת
הטלית בשעת הדרשה אין לה עניין למחיצות עורת
נשים שהיו קיימות וקבועות, ואפשר שהדרשה כלל
לא התקיימה בבית הכנסת. וכן מוכחה לשון לגניעותא
שהביאה מהררי"ל שימושו שהוא סلسול ורשות
שהגהו בעצמן, ואם להבדיל עורת נשים מעורת
గברים מה עניין רשות יש בדבר. ומוכחה כן במרדי^ל
שכתב כל מחיצה שאינה לצניעות בעלמא אסור
לעשה בשבת וראיה מפרק בתרא בערובין דף ק"ב
הנהו דברי זהוו בי רב הונא דבריהם בעו טולא
ובכליא בעו אוירא אותו קמיה דרבינא וכו' והני מיili
במחיצה שאינה עשויה לצורך צניעות אבל מחיצה
שעשה לצניעות בעלמא מותר כגון מחיצה שעשוין
בשעת הדרשה בין אנשים לנשים מותר לעשותה

סימן ב

עד בעניין מהיצה מבדלת רשות בבית הכנסת

להפללה, וכיוון שכן מה איכפת לנו מתרוצים אחרים
סוף סוף אין ראייה ממש.

ביה, א' ר' יוחנן תשליש
לrob של ישוב אחר

גב למה לי להביא שיטת רשי"יatto שם יש סיוע
לבני המושב להקפיד על הסתרת הראות ולא על
שני רשות, אדרבה מרשי"י לא נלמד הסתרת הראות
כל בשמחת בית השואבה עיין בדבריו בסוכה בד"ה
והקיפו גזוטרא. ולפי הצעיר אפילו מעקה לא היה
בגוזוטרא, ובאמת למה יהיה חיוב מעקה בבית המקדש
שאינו קרו גג ועיין בפרש"י במסכת חולין דף קל"ו
עמדו א', ומה שהיתה מעקה בגג ההיכל במסכת
מדות פרק ד' משנה ז' אין ראייה כי יש לומר שכן
נצחטו בהכל בכתב מיד ה', אבל בבניין הגזוטרא
מינצחו וממילא מעקה עצמו אסור מטעם הכל
בכתב, רק יש לדון בדבר ומטעם חמירא סכנתא
מאיסורא ואין זה המקום להאריך בדיוני מעקה ואולי
בזהדמנות אחרות. על כל פנים מה שרשם כבחו
בסתם שלרש"י היה שם מעקה אין זה מבואר ולא
משמעותו בפרש"י. ואם נאמר שהיתה גזוטרא נמוכה
שכן לא פרש גובהה יובן היטב, ועיין בפרה"מ

קבלתי מכתבו היום ורך התוරאים שכתב אינם
חוואמים אותה: למרות שאני עסוק בהכנתה
לקורס סופרי סת"ם למשקי האזרע אני מאושר להשיב
לחביבות שמו הטוב ואני מקווה שאוכל למלא את
רצונו.

ברם אני רואה שבועה במה שכבדו כתוב כאילו לא
הוכחותי שמחיצת בית הכנסת צריכה צריכה שני רשות
ושעליה להויסף ראיות, כי נהפוך הוא לע"ז כיון שלכל
בתיה הכנסת הידועים לנו עד ימינו היו בשני רשות
בין עורת נשים לעורות גברים והחל מביחמ"ק, מילא
כל המשנה ידו על התחרותה ועליו להביא ראייה
שאיתנה צריכה שני רשות.

בפרט לא נחבר לי بما השיג עלי בדברי מהרי"ל
בשם רabi"ה וכותב שעורי תרוצים לא גנעלו,
אין זה לעניין כי לא הבאתי דבריהם להוכחה כי אם
لتרצ ששם אין ראייה שלא הצריכו שני רשות